

Ježiš je Boh aj človek

Kapitola 7

V predchádzajúcich kapitolách sme videli, že Pán Ježiš Kristus je skutočný Boh. Je aj naozajstným človekom, keďže sa nadprirodzeným spôsobom stal príslušníkom ľudskej rasy, ale bez hriechu. V tejto kapitole sa chystáme ukázať, že popritom všetkom je jednou osobou.

Chalcedónsky koncil^A

Počas prvých dvoch storočí existencie kresťanskej cirkvi museli kresťanskí muži a ženy hájiť svoju vieru ako celok proti všadeprítomnej pohanskej opozícii. Počas tretieho a štvrtého storočia už útok nebol taký všeobecný a Satan skoncentroval svoje úsilie nato, aby zničil učenie o Trojici. No len čo cirkev obstála v týchto útokoch, začal sa nápor na učenie o osobe Krista. Vo svetle týchto útokov cirkev definovala doktrínu o Kristovej osobe na Chalcedónskom koncile v roku 451 po Kr. Podarilo sa formulovať také vyjadrenie, ktoré úspešne ochránilo základné učenie, ktoré Božie slovo prináša pred deštruktívnymi mylnými predstavami.

Toto vyznanie sa sústredilo na skutočnosť, že v Kristovi „boli dve úplné, dokonalé a rozlíšené prirodzenosti, t.j. božstvo a človečenstvo, nerozlučne spojené v jednej osobe, a to bez zmeny jednej prirodzenosti na druhú, bez zmiešania prirodzeností, či splynutia prirodzeností“. Vyššie spomenutý citát pochádza z Westminsterského vyznania viery z roku 1646, ktoré takto sumarizuje tvrdenie Chalcedonského koncilu. Chalcedón starostlivo vyznáva presne to, k čomu sme sami dospeli na základe vlastného štúdia Písem, ako je to vyjadrené v tejto knihe. Náš Pán Ježiš Kristus má dve prirodzenosti. Ale On nie sú dvaja: „Charakteristické vlastnosti každej prirodzenosti sú zachované a obe prirodzenosti sa zbiehajú v jednej osobe a v jednej podstate. Nie sú rozdelené do dvoch osôb, ale sú spolu jedným a jediným Synom a jednorodeným Slovom Božím, Pánom Ježišom Kristom“.

Chalcedónske vyznanie pozostáva prevažne zo záporných vyjadrení. Toto by nás nemalo prekvapiť, keďže tento koncil mal za svoj cieľ uchrániť cirkev pred heretickými náhľadmi. Systematickou formou jasne prezentoval učenie Písem o osobe Krista, ale nijako sa nepokúsil vysvetliť tajomstvo. Aj toto malo svoj dôvod, pretože tajomstvo nie je možné vysvetliť prirodzenými spôsobmi. Koncil jednoducho prehlásil to, čo učí Biblia, čo však nikdy žiadna ľudská myseľ nebola schopná v plnosti obsiahnuť. Pán Ježiš Kristus je Boh a človek v jednej osobe.

Chalcedónsky koncil síce vyjadril veľkú pravdu, že večný Boží Syn na seba vzal naše človečenstvo, ale nikde z nej nezískame dojem, žeby človek Ježiš nadobudol božstvo. Za nami sú mnohé storočia, počas ktorých vznikali nové doktrinálne vyhlásenia vo forme vierovyznaní, konfesí a katechizmov. Tieto sa nejaký čas používali a potom upadli do zabudnutia. V skutočnosti však cirkev nikdy nepostúpila ďalej ako za Chalcedón. Vyznanie, na ktorého napísanie stačili len tri októbrové týždne roku 451, zostáva aj naďalej tou najlepšou formuláciou. Čo sa nás týka, stačí, ak sa uspokojíme preskúmaním toho, či toto vyhlásenie predstavuje verné vyjadrenie učenia Biblie, alebo tu ide len o človekom zostrojenú teológiu, ktorá má pôvod v niekdajších 630 biskupoch.

Niekoľko definícií

V snahe pochopiť tvrdenie Chalcedónu sa nedostaneme veľmi ďaleko, ak jasne nepochopíme rozdiel medzi pojmom „prirodzenosť“ a „osoba“.

Keď zosumarizujeme všetky podstatné vlastnosti nejakej veci – vlastnosti, ktoré z nej robia túto vec – dostaneme tým jej „prirodzenosť“. Ľudská prirodzenosť pozostáva zo skutočného tela, ktoré sa fyzicky skladá z nevyhnutných chemických zložiek. Tie sú usporiadané tak, aby vytvárali orgány, ktoré následne tvoria celé telo. Navyše, sám Boh musí darovať človeku neviditeľnú stránku našej prirodzenosti, ktorá oživuje celok, nazývame ju „racionálna duša“. Ako sme už videli, Kristus mal takúto prirodzenosť a stále ju aj má. Takisto má božskú prirodzenosť. To znamená, že v jednej nedeliteľnej podstate vlastní všetky božské atribúty. Inými slovami, nie žeby sa skladal z večnosti, nemennosti, svätosti atď., a to všetko spočítané dokopy – ale On celý je večný, celý je nemenný, celý je svätý, atď. Čokoľvek je nevyhnutné nato, aby bol človek človekom a Boh bol Bohom, náš Pán Ježiš Kristus to všetko mal a má. To je to, na čo myslíme, keď sa zmieňujeme o jeho dvoch „prirodzenostiach“.

Pod „osobou“ rozumieme to, že k prirodzenosti je pridané niečo, čo jej dáva individualitu. Ako ľudia zdieľame tú istú chemickú štruktúru a telá, ktoré sa navzájom odlišujú len v malých detailoch. Máme rovnaké orgány, ktoré sa líšia len veľkosťou a tvarom. Ale jeden človek nie je ten istý ako iný. Skutočné „ja“ každého z nás je odlišné. Každý človek je osobitou bytosťou. Nie je len množinou podstatných atribútov, ale je schopný uvažovať a je sám zodpovedný za svoje konanie. Chalcedónske vyznanie učí, že aj keď Ježiš vlastní všetko, čo je potrebné nato, aby Boh bol Bohom a človek bol človekom, Ježiš bol len jedno „ja“. V Bohu–človekovi neexistovali dve reálne „ja“. Kristova božská prirodzenosť existovala nezávisle od večnosti až po okamih, keď bol „ten svätý“ počatý v lone Márie. Osoba, ktorej patrila táto božská prirodzenosť, bol večný Boží Syn. Na druhej strane jeho ľudská prirodzenosť nikdy neexistovala nezávisle, ale hneď od svojho začiatku sa nachádzala v tajomnom a trvalom spojení s jeho božskou

prírodnosťou. To znamená, že „skutočné ja“ Boha–človeka bolo to isté ako „skutočné ja“ večného Syna Božieho pred jeho vtelením. Dodatočnú prirodzenosť si osvojil v lone Márie, ale naďalej zostal osobou, ktorou vždy bol. Vtelenie znamenalo zoskupenie všetkého, čo patrí Božstvu a všetkého, čo patrí človečenstvu do jednej osoby. Ešte raz opakujeme – Pán Ježiš Kristus je Boh a človek v jednej osobe.

Presnejšia definícia

Všetko to teraz vyjadríme presnejšie, aby nedošlo k žiadnemu nedorozumeniu. Pán Ježiš Kristus je len jedna osoba. Osoba, ktorou je teraz, je osoba, ktorou vždy bol – nemenným Slovom, večným Božím Synom. Ale nie je správne tvrdiť, že osoba nášho Spasiteľa je iba božská. Vtelenie ho konštituovalo ako komplexnú osobu, ktorá vlastní dve prirodzenosti. Je to Boh–človek.

Fakt, že Pán Ježiš Kristus má ľudskú prirodzenosť z neho nerobí ľudskú osobu. Večné Slovo na seba nevzalo ľudskú osobnosť, aby sa tak v Kristovi nachádzali dve osoby. Jednoducho si prisvojil ľudskú prirodzenosť. Presne v tom bode, kde my sme hriešnou osobou, je On ako osoba večné Slovo.

Na druhej strane, nie je správne povedať, že ľudská prirodzenosť Krista je neosobná. Toto tvrdenie nájdete v mnohých, ináč osvedčených, teologických knihách. Hovoria o skutočnom tele a duši Ježiša z Nazareta, ale nepripúšťajú, že existovalo skutočné ľudské „ja“, ktoré sa cez ne prejavovalo. Práve kvôli nesmiernej dôležitosti ešte raz podčiarkuje to, čo sme už skôr vyriekli. Kristova ľudská prirodzenosť nikdy neexistovala samostatne sama osebe. Ale to ešte neznamená, že jej chýbalo ľudské „ja“. Jednoducho to znamená, že jeho ľudské „ja“ bolo od svojho samotného počiatku v dokonalom spojení s „ja“ večného Božieho Syna. Nikdy neexistovalo oddelene od neho. Ak sa tak môžeme len pre túto chvíľu vyjadriť, bolo ním absorbované od úplného začiatku svojej existencie. Takto to vyjadruje Louis Berkhof^B, na čom zreteľne vidno čiastočný vplyv Leontia z Byzancie: „Lenže prísne vzaté, ľudská prirodzenosť Krista nebola ani na okamih neosobná. Logos si túto prirodzenosť osvojil do svojho osobného bytia. V jeho osobe (Logos) skutočne osobne existuje ľudská prirodzenosť. Je osobná, nie neosobná.“

Trváme teda na tom, že Kristova ľudská prirodzenosť nebola na nijaký spôsob nedokonalá, či neúplná. Nechýbala žiadna podstatná vlastnosť nevyhnutná nato, aby človek mohol existovať ako človek. Táto prirodzenosť došla svojej individuality a osobného bytia v osobe večného Syna Božieho. Samozrejme to neznamená, že Kristus nemal žiadne ľudské vedomie a žiadnu ľudskú vôľu. Oba atribúty, vedomie a vôľa, patria do toho zoznamu podstatných vlastností, ktoré vytvárajú ľudskú prirodzenosť. Kristus by bez nich nemohol existovať ako človek. To, že vlastnil úplnú ľudskú prirodzenosť, znamená, že vlastnil aj tieto dve vlastnosti.

Ak to všetko pôsobí príliš komplikovane, potom, prosím, rozmyšľajte aspoň nad týmto posledným odsekom až do chvíle, kým ho úplne neuchopíte. Hovoríme, že božská osoba, ktorá od večnosti vlastnila božskú prirodzenosť, si prisvojila ľudskú prirodzenosť a teraz má obe. Ježiš naďalej zostáva presne tou istou osobou, ktorou vždy bol, zatiaľ čo obe prirodzenosti, ktoré vlastní, sú absolútne odlíšené, rozdielne, nezmenené a úplné.

Biblický dôkaz

Toto učenie o dvoch prirodzenostiach v jednej osobe je natoľko obtiažne, že len na jeho formuláciu potrebuje ľudská myseľ veľké nasadenie. Rozhodne je ale príliš veľké nato, aby ho naša obmedzená (a navyše padlá) myseľ úplne obsiahla. Hovoríme tu o realite, ktorá je mimo dosah nášho chápania a pre ktorú neexistuje žiadna analógia. Akceptujeme túto realitu nie na základe toho, že sme ju úplne vystihli alebo dokonale zvládli pochopiť, ale preto, že nás k tomu vedie zreteľné učenie Božieho slova. Nikto, kto nie je ochotný poddať sa tomu, čo Boh sám zjavil, nebude môcť prísť k viere v túto pravdu. Nakoľko presne nám Biblia prezentuje toto učenie?

Biblia nám túto pravdu prináša prostredníctvom troch nitiek učenia. Tou prvou je úplná neprítomnosť akejkoľvek evidencie, čoby nám naznačovala, že v našom Pánovi Ježišovi Kristovi sú dve osobnosti. Ak by sa v našom Spasiteľovi nachádzala dvojaká osobnosť, potom prirodzene môžeme očakávať, že náznaky toho sa budú nachádzať v Písmach. Žiadne takéto náznaky tam však nie sú. V tom všetkom, čo je zaznamenané o našom Pánovi Ježišovi Kristovi, nečítame, žeby vyriekol akékoľvek slovo, vykonal nejaký čin alebo mu bola priradená nejaká vlastnosť, ktorá by poukazovala nato, že nejde o jednu jedinú nerozdeliteľnú osobu. Aj keď si uvedomoval, že je božský a že je človekom, nikde sa nenachádza ani len najmenšia stopa po dvojitej osobnosti. Nachádzali sa v ňom dve centrá vedomia, ale len jedno centrum seba-uvedomenia. Tento fakt má nemalú dôležitosť.

Niekedy v Biblii vidíme, ako osoby Trojice hovoria k sebe navzájom za použitia „ty“, spomínajú zvyšné osoby ako „jeho“, „on“ atď. Ale v rámci vnútorného života Pána Ježiša Krista neexistuje žiadne takéto rozlišovanie. Medzi jeho dvoma prirodzenosťami neexistuje žiadna výmena „ja“ a „ty“. Vždy používa osobné zámená tak, ako keby bol jednou osobou. Navyše, keď Ježiš označuje seba, nikdy nepoužíva plurál, ako to robí Boh napríklad v Genezis 1:26, 3:22 a 11:7. Jediná možná výnimka by sa mohla nachádzať v Jánovi 3:11, ale je veľmi pravdepodobné, že

množné číslo v tomto verši sa vzťahuje na Ježiša a tých, ktorí sa k nemu pridružili v kontraste k Nikodémovi a jeho skupine. Táto skutočnosť sa nedá napadnúť. Ježiš o sebe nezmýšľal ako o „my“ alebo o „nás“, ale len ako o „ja“ a o „mne“. Aj keď očividne vlastnil dve prirodzenosti, bol to predsa len jediný Kristus.

Druhú nitku biblického svedectva objavíme vtedy, ak vezmeme do úvahy pojmy, ktoré používali pisatelia Novej zmluvy, keď písali o Kristovi. Tak, ako On sám zmýšľal osebe, tak o ňom zmýšľali aj apoštolovia. Pasáž za pasážou sa zmieňuje o oboch Kristových prirodzenostiach a pritom dáva jasne najavo, že myslí len na jednu osobu. Tak v Rímskym 1:3–4 Pavol hovorí o Kristovi ako o „pošlom zo semena Dávidovho podľa tela určenom Synovi Božom...“. Ale čo je zač ten, ktorý má dve prirodzenosti? Je to jedna osoba alebo dve? Pavol nato definitívne odpovedá, hovoriac, že píše „o Ježišu Kristovi, našom Pánovi“.

Ďalší typický príklad sa nachádza v Galatským 4:4–5, kde Pavol píše: „poslal Boh svojho Syna, poslého zo ženy...“. Nenachádza sa tu ani náznak toho, žeby tých, čo boli pod zákonom, prišli vykúpiť dve osobnosti. Obidve prirodzenosti sú predstavené ako jedna osoba. Ak by niekto rád dostal ďalší príklad v tejto istej veci, mal by podrobne preskúmať Filipským 2:5-11 alebo akýkoľvek iný text, ktorý spomína dve prirodzenosti Spasiteľa. Objaví, že obraz, ktorý vykresľuje Biblia, je všade konzistentný. Biblia sústavne vypovedá o tom, „ktorý, aj keď je Boh a človek, nie je dvaja, ale jeden Kristus“ (Atanázo vyznanie).

To neznamená, žeby Biblia učila, že abstraktné božstvo sa jednoducho zjavilo v ľudskej prirodzenosti. Nebola to nejaká éterická, nevystopovateľná moc, ktorá sa pripojila k človekovi. To rozhodne nie. Aj v tomto bode je obraz rovnako konzistentný. Božská osoba, druhá osoba požehnanej Trojice, sám večný Boží Syn si prisvojil ľudskú prirodzenosť. Večné Slovo sa „stalo

telom“ (Ján 1:1-2, 14). Ten, ktorý prišiel v našej podobe, v ľudskom tele, bol Boží vlastný „Syn“, „Boh, požehnaný na veky“ (Rímskym 8:3, 9:5; vid' 1. Timoteovi 3:16; Židom 2:11-14; 1. Jána 4:2-3).

Boh–človek

Existuje aj tretia nitka biblického dôkazu, ktorá s definitívnosťou uzatvára túto záležitosť. Je tak očividná, že žiadny heretik, nech by bol akokoľvek prešibaný, ju nedokáže prekrútiť tak, aby poslúžila jeho vlastným cieľom. Je ňou skutočnosť, že vlastnosti, ktoré sa vzťahujú len na jednu alebo na druhú z Kristových dvoch prirodzeností, sú prisudzované nie prirodzenosti, ale jednej osobe. Písmo o ňom hovorí, používajúc termíny, ktoré platia buď o jednej alebo o druhej z jeho prirodzeností. Znova a znova sú vlastnosti jednej prirodzenosti priradované osobe, zatiaľ čo táto osoba je označená titulom, ktorý sa hodí len na niekoho, kto má inú prirodzenosť. Toto predstavuje nezvratný dôkaz, že ten, ktorý má dve prirodzenosti, je len jedna osoba.

Je dosť možné, že predchádzajúci odsek je zamotaný pre niekoho, kto študuje túto slávnu tému po prvýkrát. Uvedieme teda niekoľko príkladov. V niekoľkých novo–zmluvných textoch sú ľudské vlastnosti a činy priradené osobe, ktorá dostáva božské tituly. Je spomenutý titulom, ktorý zodpovedá jeho božskej prirodzenosti, zatiaľ čo čin, ktorý sa mu prisudzuje, zodpovedá jeho ľudskej prirodzenosti. Klasickým príkladom sú Skutky 20:28, kde Pavol hovorí: „(aby ste pásli) cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou“. Len stvorené bytosti môžu krváčať, zatiaľ čo Boh, ktorý je Duch, nemôže. Kristus mal možnosť krváčať len vďaka svojej ľudskej prirodzenosti. Ale kto bol tento Kristus, ktorý takto vykúpil cirkev? Bol to len ľudský Kristus? Nie, On je „Boh“. To, čo môže platiť len o jeho ľudskej prirodzenosti, sa spomína ako dosiahnuté božskou osobou. Neexistuje ľudský Kristus a božský Kristus – dvaja Kristovia. Existuje len jeden Kristus. Pretože je jednou osobou s dvomi prirodzenosťami, smieme o ňom hovoriť ako o Bohu a rovnako o ňom rozprávať ako o tom, ktorý preliat svoju krv na vykúpenie.

Presne tým istým spôsobom 1. Korinským 2:8 hovorí, že „Pána slávy ukrižovali“ a Kolosenským 1:13-14 spomína „Syna svojej [Otcovej] lásky, v ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv“. Ako môže byť božská prirodzenosť ukrižovaná? Ako môže krvácať? Tieto veci platia len o jeho ľudskej prirodzenosti. Predsa však Biblia hovorí, že nás vykúpila božská osoba. Nebol to nikto iný ako „Pán slávy“. Naše spasenie nebolo dosiahnuté cez Krista človeka, ktorý je oddelený a odlíšený od božského Krista. To, čo mohol vykonať len človek, je pripisované Božiemu večnému Synovi. To, čo vykonal prostredníctvom jednej prirodzenosti, nie je pripísané druhej prirodzenosti, ale osobe, ktorej patria obe prirodzenosti. Dve prirodzenosti určite mal a má. Ale Kristus je len jeden.

Ďalšie novo-zmluvné texty nám opisujú ten istý fenomén, ale opačným spôsobom. Božské vlastnosti a činy sú prisudzované osobe, ktorá nesie ľudské tituly. Je zmienený podľa titulu, ktorý prislúcha jeho ľudskej prirodzenosti, zatiaľ čo čin, ktorý sa mu pripisuje, zodpovedá výlučne jeho božskej prirodzenosti. Tieto texty konkrétne uvádzajú, že niečo, čo dokáže vykonať len ten, kto je božský, vykonal niekto, ktorého človečenstvo je zároveň zdôraznené. Takto v Jánovi 3:13 Ježiš hovorí osebe ako o niekom, kto „zostúpil z neba“, ale zdôrazňuje, že ten, kto to vykonal, je človek, „Syn človeka“. To, čo nedokáže vykonať žiadny človek, učinil On, ktorý je človekom! Nie však preto, žeby mal ľudskú prirodzenosť predtým, než prišiel na zem. Je to preto, že ten, ktorý sa zhováral s Nikodémom, bol rovnakou osobou ako ten, ktorý prišiel zhora. Z nebies zostúpil z moci svojej božskej prirodzenosti, ale počas tej noci v Jeruzaleme sedel a rozprával sa skrze svoju ľudskú prirodzenosť. No je to tá istá osoba. Na základe toho mohol Kristus neskôr položiť otázku: „A čo, keby ste videli Syna človeka vystupovať hore, kde bol prv?“ (Ján 6:62). To, že si navyše k svojej božskej prirodzenosti prisvojil ľudskú prirodzenosť, nezmenilo skutočné „ja“, ktoré Ježiš mal.

To všetko je možné len preto, že Kristus, ktorý má dve prirodzenosti, je jednou osobou. Takto ho možno označovať buď božskými alebo ľudskými titulmi a prisudzovať mu ako božské, tak aj ľudské vlastnosti a činy. Aj keď zomiera, je stále Bohom. Aj keď kriesi ľudí z hrobov, je stále človekom.

Čokoľvek Kristus koná ako Prostredník, činí to na základe oboch svojich prirodzeností. Vždy však pamätajme nato, že zatiaľ čo je jednou osobou, prirodzenosti zostávajú úplne odlíšené. K tomuto bodu sa vrátime v našej ďalšej kapitole. Ak je čokoľvek vykonané v niektorej prirodzenosti, je tu skutok, ktorý prislúcha osobe, ktorou je Kristus. No to, čo sa dá uskutočniť len prostredníctvom jednej z prirodzeností, ktoré mu patria, sa nikdy nesmie prisudzovať druhej prirodzenosti. Písma tak nikdy nerobia a nesmieme to robiť ani my. Ľudské vlastnosti a činy nikdy nie sú pripisované Kristovej božskej prirodzenosti. Takisto sa božské vlastnosti a činy ani raz neprisudzujú jeho ľudskej prirodzenosti. Zato oboje je priradované jednému Kristovi.

Čím viac študujeme evanjeliá, tým menej nás to láka hovoriť, že náš Pán učinil nejaký konkrétny čin skrze to, že je Bohom, alebo nejaký iný čin na základe toho, že je človekom. Nevidíme ho tam raz ako Boha a inokedy zase ako človeka. Udiera na nás jednota jeho osoby. Netrvá dlho a dokážeme o ňom zmýšľať už len v súlade s tým, kým je. On je Boh–človek, ktorý všetko konal ako jedna osoba.

Ján Chryzostom (asi 345-407) napísal výstižný článok na túto tému: „Nezmýšľam o Kristovi iba ako o Bohu alebo iba ako o človeku, ale o oboch spolu. To preto, že viem, že zažíval hlad, a viem, že s piatimi chlebami nasýtil päť tisíci ľudí. Viem, že zažíval smäd, a viem, že premenil vodu na víno. Viem, že sa viezol na člne, a viem, že kráčať po mori. Viem, že zomrel, a viem, že kriesil mŕtvych. Viem, že bol predvedený pred Piláta, a viem, že sedí spolu s Otcom na svojom tróne. Viem, že ho uctievali anjeli, a viem, že Židia ho chceli kameňovať. Pravda, časť z toho pripisujem jeho ľudskej a časť jeho božskej prirodzenosti. Kvôli tomu sa o ňom tvrdí, že je Bohom aj človekom.“

Osobnosť Krista, to je večný Boží Syn, ktorý si v konkrétnom čase prisvojil ľudskú dušu a telo do osobného spojenia so sebou samým. Táto mimoriadna osoba nezačala existovať, a teda nebola utvorená v lone panenskej Márie. On mohol povedať: „prv než bol Abrahám, som ja“ (Ján 8:58, dôraz pridaný autorom). Aj keď existuje v tele, je to „Boh, požehnaný na veky“ (Rímskym 9:5). Kristova osoba je večná a nevznikla niekde v čase. V konkrétnom čase však táto večná a božská osoba na seba vzala ľudskú prirodzenosť a prijala ľudskú osobnosť do svojej osobnosti. Práve tak, ako telo so svojou podivuhodnou skladbou z orgánov, nervov, zmyslov, vášní atď. rastie v lone do osobnosti duše, tak aj ľudská prirodzenosť Krista, od okamihu svojho počatia, rástla do večnej osobnosti Syna Božieho. Preto v Kristovi existujú dve prirodzenosti, ale len jedna osoba. Nachádza sa v ňom ľudská a rovnako aj božská prirodzenosť, ale je to osobnosť večného Syna Božieho. Jeho človečenstvo začalo existovať v lone Márie, ale jeho osoba existovala od večnosti. Jeho božstvo je osobné, jeho človečenstvo je osobné a jeho božská prirodzenosť a ľudská prirodzenosť spoluvytvárajú jednu osobu.

Poznámka redakcie: Text článku je redakčný výber siedmej kapitoly knihy Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: *Čo Biblia učí o osobe Krista*), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva. Celý náklad tejto publikácie je vypredaný. Výbery z predchádzajúcich kapitol sú publikované v predchádzajúcich číslach časopisu

Solas

. Nenachádzajú sa však chronologicky v každom čísle. Je možné sa s nimi zoznámiť aj na web stránke časopisu

Solas

v priečinku „casopis-online“ (linka – <http://casopis.solas.sk/casopis>).

Poznámka vedenia občianskeho združenia Solas: Článok je súčasťou našej identifikácie a postoja viery. Jeho uverejnením (ako aj predchádzajúcich výberov) zdôrazňujeme našu úctu a odovzdanosť Pánovi Ježišovi Kristovi vyjadrenú v reformačnom solus Christus (jedine Kristus). Tak, ako píšeme na začiatku služby občianskeho združenia Solas

c

– sme kristocentrickí. Ježiš Kristus z Nazareta, Boží Syn zjavený v tele, je náš Boh a Pán. Jemu je daná každá moc na nebi aj na zemi (Matúš 28:18).

Odkazy

^A Chalcedónsky koncil bol štvrtým koncilom v dejinách cirkvi. Konal sa v dňoch 8. októbra až 1. novembra 451 po Kr. v meste Chalcedón v Bitýnii v Malej Ázii (dnes je to časť Istanbulu – Kadıköy). Chalcedónske vyznanie je najstaršie a najuniverzálnejšie prijímané vyznanie, ktoré zahŕňa všetky hlavné oblasti patriace k učeniu o Kristovej osobe, bolo zostavené na Chalcedónskom koncile. Cisár Marcian zvolal tento štvrtý ekumenický koncil, aby potlačil nestoriánsku a eutychiánsku heréziu. Na koncile sa zúčastnilo 630 biskupov. Chalcedónske vyznanie je dôsledne formulované vyhlásenie, ktoré v systematickej podobe vyjadruje učenie Písiem. Od čias svojho vzniku stojí ako norma myšlienok a učenia, čo sa týka osoby Krista. Ako vyznanie svojej viery ho všeobecne prijíma celá kresťanská cirkev. Bolo zakomponované do nespočítateľného množstva kréd a vyznaní. Chalcedónske vyznanie je prílohou publikácie Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002.

^B L. Berkhof, Systematic Theology, Banner of the Trust, str. 322.

© Solas číslo 1, zima 2008, <http://casopis.solas.sk/casopis/strana-7>, druhá strana obálky

http://casopis.solas.sk/images/stories/solas/casonline/foto/obalka01_2.pdf a tiež: Solas číslo 36, jeseň 2017, str. 2.